

Українська Греко-Католицька Парафія Св. Йосифа Обручника St. Joseph the Betrothed

5000 N Cumberland, Chicago, IL 60656 www.stjosephukr.com stjosephuucc@gmail.com
Office: 773-625-4805 Fax: 773-887-5000

Very Rev. Fr. Mykola Buryadnyk - Pastor Very Rev. Fr. Bohdan Nalysnyk - Associate Pastor Rev. Deacon Marko Krutiak

БОГОСЛУЖІННЯ

о. Тома Гонко

Недлі Жінок Мироносиць та Розслабленого

Жінок Мироносиць - Третя неділя після Великодня присвячена жінкам мироносицям, які прийшли для обмивання тіла Спасителя після Його смерті і стали першими свідками Його Воскресіння. Три тропарі Великої п'ятниці співаються ще раз і з них складається тема цього дня: Коли зійшов Ти до смерті, Життя безсмертне,* тоді ад умертвив ти блистінням Божества.* Коли ж і умерлих із глибин підземних воскресив Ти,* всі сили небесні взивали:* Життєдавче, Христе Боже наш, слава Тобі. Благообразний Йосиф, з дерева знявши пречистеє тіло твоє,* плащаницею чистою обвив,* і ароматами в гробі новім, покривши, положив,* та по трьох днях воскрес еси, Господи,* даруючи світові велику милість. Радуватися мироносицям повелів ти,* плач праматері Єви втихомирив ти воскресінням твоїм, Христе Боже,* апостолам же твоїм проповідувати повелів ти:* Спас воскрес із гробу.

Розслабленого - Четверта неділя присвячена зціленню Христом розслабленого (Ін.5), який багато років даремно очікував, щоб хтось допоміг йому поринути в цілюще джерело. Як і він, ми також зцілюємось і через хрещення в Церкві отримуємо від Христа спасіння у вічному житті. І до нас, як до розслабленого, звернені Його слова: «Не гріши, щоб не сталося з тобою чогось гіршого» (Ін.5:14).

WORSHIP

Fr. Thomas Hopko

SUNDAYS OF THE THE MYRRHBEARING WOMEN AND OF THE PARALYTIC

THE MYRRHBEARING WOMEN - The third Sunday after Pascha is dedicated to the myrrhbearing women who cared for the body of the Saviour at his death and who were the first witnesses of His Resurrection. The three troparia of Holy Friday are sung once again and from the theme of the day: noble Joseph, when he had taken down Thy most pure body from the Tree, wrapped it in fine linen and anointed it with spices, and placed it in a new tomb. When Thou didst descend to death, O Life Immortal, Thou didst slay hell with the splendor of Thy Godhead. The angel came to the myrrhbearing women at the tomb and said: Myrrh is fitting for the dead, but Christ has shown Himself a stranger to corruption! So proclaim: The Lord

is risen, granting the world great mercy.

THE PARALYTIC -The fourth Sunday is dedicated to Christ's healing of the paralytic (Jn 5). The man is healed by Christ while waiting to be put down into the pool of water. Through baptism in the church we, too, are healed and saved by Christ for eternal life. Thus, in the church, we are told, together with the paralytic, "to sin no more that nothing worse befall you" (Jn 5.14).

*Божих ласк усім нашим
матусям на многії літа!*

*God's Blessings to all our
mothers for many years!*

Продовження з минулого тижня

"Ми, християни, маємо, особливе**завдання--природне почуття гніву перетворити на мужність", --
Блаженніший Святослав****Чому Україна не до кінця була почута Ватиканом?**

— Цей жест двох жінок залишився [*в Хресній ході*]. Можливо, це вже до кінця не можна було відкликати, бо вже було проголошено, і було намагання [суспільством] побачити, хто є одна жінка, а хто є друга. Я думаю, що реакція українського суспільства чітко і ясно дала зрозуміти, що вони не можуть представляти весь народ і державу.

Можливо, дійсно йдеться про дружбу двох людей, які вже давно покинули, — одна — Росію, друга — Україну, і разом працюють, спілкуються. Але їхня приватна особиста дружба не може ставати символом уявної, бажаної дружби між народами. Тобто тут було таке відмежування і його потрібно було мати на увазі. Я би так інтерпретував той жест, який тоді всі побачили. Це був жест приватних осіб, який не презентував ані народу, ані церкви, ані держави.

— **Це не єдині дії Святого Престолу, які викликають нерозуміння. Наприклад, 17 квітня Папа Римський визнав, що Україна є жертвою «безумної війни, в яку вона була втягнута». Однак не було жодної згадки про Росію, яка вторглась на територію України. Чим пояснити такі розмиті заяви?**

— Якщо прослідкувати особисту риторичку, мову, термінологію Папи від початку війни — вона має певну еволюцію. І це добре. Бо йде певний рух, зміна. Я б сказав, що це еволюція в сторону України.

Наприклад, Росія говорить, що немає війни. За це слово можуть когось вже до тюрми посадити в Росії. А Папа сказав: немає спецоперації, є безумна війна, яка є поразкою людства, є безумством. Він навіть вжив слово «святотатська» війна. Очевидно, що наступний такий дуже потужний елемент: ми побачили, кого Папа вважає винуватцем цієї війни. Окрім того, що він говорить про жертву українців, яких несправедливо атакували, він показує особисті жести і симпатії. Пам'ятаєте, які він підняв прапор із Бучі, поцілував його і закликав до неустанної молитви за Україну?

Повертаючись з Мальти, даючи інтерв'ю журналістам, Папа перерахував все те, що в тих кількох тижнях Ватикан намагався зробити для України: про місію двох кардиналів, про цей заклик і певні вчинки для того, щоб приймати наших біженців. Папа пішов далі і сказав, хто є винуватцем цієї війни. Хоча не назвав імені: в Східній Європі є хтось, хто погрожує світові третьою світовою війною і хто розпочав війну проти України. Ми всі зрозуміли про кого йде мова, хоча мені і вам би хотілось почути, хто конкретно це є.

Навіть поіменно. Тому що ми всі знаємо ім'я жертви. Хочеться почути ім'я злочинця.

Можливо, еволюція в тому напрямку ще буде рухатись. Але я тут хотів би сказати, що Апостольська столиця в даний момент намагається бути над сторонами конфлікту. Саме для того, щоб можна було бути потім посередником, мостиком між двома. Це така особливість ватиканської дипломатії: лише тоді, коли ватиканська сторона є над конфліктом, тоді вона може бути посередником між двома сторонами. І це сьогодні дуже часто використовується для того, щоб рятувати життя українців. Зокрема, йдеться про прохання організувати зелені коридори. Тепер є таке прохання про порятунок Маріуполя. До речі, ми про це вже говоримо 55

*continued from last week***WE CHRISTIANS HAVE A SPECIAL****MISSION -TO TRANSFORM A NATURAL FEELING OF ANGER -TO COURAGE, -HIS
BEATITUDE SVIATOSLAV****Why wasn't Ukraine fully heard by the Vatican?**

- The gesture of the two women remained [in the script of the Way of the Cross]. Apparently, it could not be completely edited out, because it had already been announced, and the public wanted to see who those women were. I think that the reaction of Ukrainian society has made it clear that those women could not represent all of Ukraine, or Russia. Perhaps it was really about the friendship of two people who had long since left their countries (one - Russia, the other - Ukraine) and who work and socialize together. But their private friendship cannot become a symbol of an imaginary, desired friendship between peoples. It was a gesture of private individuals, which did not represent the people, the Church or the state.

These are not the only actions of the Holy See that cause misunderstanding. For example, on April 17, the Pope acknowledged that Ukraine was a victim of the "crazy war in which it was involved." However, there was no mention of Russia invading Ukraine. How to explain such vague statements?

-- When we follow the personal rhetoric, language, and terminology of the Pope since the beginning of the war – there's been a certain evolution. And that's good. I would say, that his language has evolved on the side of Ukraine.

For example, Russia contends that there is no war. For simply uttering the word "war", they can put someone in jail in Russia. And the Pope said: there is no "special operation," there is a mad war, which defeats humanity with madness. He even used the word "sacrilege." The next very powerful factor is that we have seen who the Pope blames for this war. In addition to talking about the victims - Ukrainians who were unjustly attacked, -- he shows personal gestures of compassion and sympathy. Do you remember how he raised the flag from Bucha, kissed it and called for unceasing prayer for Ukraine?

Returning from Malta, giving an interview to journalists, the Pope listed everything that the Vatican tried to do for Ukraine in those few weeks: the mission of the two cardinals, his appeal and certain actions to receive our refugees. The Pope went further and said who was to blame for this war. However, he did not name names: he stated that someone in Eastern Europe is threatening the world with World War III and has started a war against Ukraine. We all understood who he was talking about, although you and I would have liked to hear who it is, concretely, by name. After all, we all know the name of the victim. We want to hear the name of the perpetrator.

It is possible that some change will continue in this direction. But I would like to say here that the Apostolic See today is trying to remain above the conflicting parties, so that it can then become a mediator, a bridge between the two. This is the peculiarity of Vatican diplomacy: only when the Vatican remains above the conflict can it mediate between the two sides. And today this factor is often used to save the lives of Ukrainians. In particular, when there is a request to open green corridors for humanitarian relief.

Now there is such a request to save Mariupol. And we have been talking about this for 55 days. And there have already been various diplomatic efforts addressing Russia, in order to unblock this city and save people. I would say that we are already feeling

днів. І були різні вже дипломатичні рухи в сторону Росії для того, щоб розблокувати це місто і врятувати людей. І тому певні, я би сказав, плоди такого підходу ми вже відчуваємо. Але бути понад конфліктуючими сторонами деколи зв'язує руки церкви в її пророчому голосі. Бо пророчий голос той, який каже, хто є злочинець. І цього пророчого голосу трошки бракує. Але у цьому всьому дається можливість нам, єпископам України, бути тим пророчим голосом. Нам казати чітко і ясно правду, хто є злочинець, а хто є жертвою. Сподіваюсь, що та еволюція в риториці і висловлюваннях Папи буде продовжуватись в сторону позиції саме української сторони і чітко та ясно злочинець буде свого часу засуджений.

— **Які сьогодні є перспективи візиту Папи до України? І чи досі він залишається таким бажаним?**

Я думаю, що такий візит для України був би дуже корисний. Ми у Києві так тішимося, коли повертаються назад посольства до Києва. Це означає, що світове співтовариство і його дипломати починають чимраз, то більше вірити, що Україна переможе. Нам такі підтримки є дуже важливі. Візит Папи до України був би знаком колосальної, по-перше, уваги цілого світу. По-друге, підтримки і солідарності. Папа тоді би став остаточно на сторону України. Навіть без слів і декларацій. Ви знаєте, часами цей Папа не дуже вправно висловлюється. Бо він не є тим, хто багато говорить. Він робить це жестами. Це є його спосіб комунікації, спосіб висловлювати думки, ставлення. І він мене особисто запевняв, що хоче приїхати в Україну ще в листопаді минулого року. Очевидно, що цей задум тепер набуває іншого контексту.

Уже під час згаданого нами інтерв'ю Папи в літаку (після повернення з Мальти) його теж питали про це журналісти. Він сказав, що так, цей візит є в нього на столі. Тобто над ним дуже серйозно працюють. Ніхто його не відклав у шухляду чи під сукно. Але, наскільки я розумію, ще остаточного рішення не прийнято. Про це якраз Папа сказав президенту [України Володимир] Зеленському під час останньої телефонної розмови. Бо і держава, і ми працюємо над тим, щоб цей візит відбувся. Тому над цим треба працювати, треба молитись, а відтак — перемагати. Як ми переможемо на полі бою на Донбасі, то все буде: відбудемо наші міста і села, і Папа теж до України обов'язково приїде.

— **Якою сьогодні є роль церкви у війні?**

Я собі це питання кожного дня ставлю сам. Слово «війна» теж дуже багатозначне. Є різна війна і її етапи, різні її вияви, різні форми. І тому немає однозначної відповіді на всі випадки війни. Я з вами поділюся не лише якимись ідеями, а й досвідом, що ми сьогодні робимо. Коли на Київ полетіли перші ракети вранці 24 лютого, знаєте, що ми почали спонтанно робити? Рятувати людей. Це якось було спонтанно зроблено усіма нашими єпископами, священниками. Чи це в Києві, чи в Харкові, Чернігові, Сумах, Одесі, чи Запоріжжі, — всі спонтанно почали рятувати життя людей. І цьому імперативу — рятувати і показувати цінність людського життя — було підпорядковане усе решта.

З розгортанням подій ми умовно поділили різні ситуації, обставини і територію України на три зони. Перша — активних бойових дій. Тоді в неї потрапили якраз Київ і область. Реакція і конкретні справи, які потрібно було робити тут, — були дуже іншими від

продовження на с. 4

the fruits of this approach.

But being above the conflicting parties sometimes binds the hands of the Church in her prophetic voice. Because the voice that points to the criminal is prophetic. And we lack that prophetic voice a little. But in all this we, the bishops of Ukraine, are given the opportunity to be that prophetic voice, to speak clearly and truthfully who is the criminal and who is the victim. I hope that this evolution in the rhetoric and statements of the Pope will continue in the direction of the position of the Ukrainian side and that with time the criminal will be clearly and distinctly condemned.

Today, what are the prospects of a Papal visit to Ukraine? And does it still remain so desirable?

-I think that such a visit would be very useful for Ukraine. We in Kyiv are so happy when embassies return to the capital. This means that the world community and its diplomats are increasingly believing that Ukraine will win. Such support is very important for us. The Pope's visit to Ukraine would be an enormous sign, firstly, to gain the whole world's attention, and secondly, to demonstrate support and solidarity. The Pope would then finally side with Ukraine, even without words and declarations. You know, sometimes this Pope does not express himself very well, because he is not one to talk a lot. He does it with his actions. This is his way of communicating, his way of expressing his thoughts and attitudes. And he assured me back in November of last year that he wanted to come to Ukraine. Obviously, this idea now takes on a different context.

Already during the Pope's interview on the plane (after returning from Malta) that we mentioned, he was also asked about it by journalists. He said yes, he has this visit as an item on his desk. That is, they are working on it very seriously. No one has put it away in a drawer or under a pile. But, as far as I understand, the final decision has not yet been made. The Pope told Ukraine's President about this during their last telephone conversation. Both we and the government are working to make this visit happen.

--Today, what is the Church's role in the war?

I ask myself that question every day. When the first rockets landed in Kyiv on the morning of February 24, do you know what we immediately started doing? All our bishops, priests, -- whether in Kyiv, Kharkiv, Chernihiv, Sumy, Odesa, or Zaporizhia, -- all rushed to save people's lives. And everything else was subordinated to this imperative - to save and show the value of human life.

As the events unfolded, we conditionally divided the various circumstances and territory of Ukraine into three zones. The first was where active hostilities were occurring. Then Kyiv and its region fell into that category. The response and concrete actions that needed to be taken here were different from those in western Ukraine. The second zone is adjacent to the places where the fighting is taking place. And the third -- the calmer central and western regions of Ukraine.

And in each zone, we as the Church, acted differently. In the combat zone, bishops and priests unanimously decided to stay put, to be with their people. We were there and helped others to leave. We tried to set up bomb shelters, feed the people, deliver clothing and needed aid.

But at the same time, we help those people who want to move -- with transport, advice, contacts and so on. They set up logistics for the delivery of humanitarian goods to those hot spots.

In the area adjacent to the hotspots, we

Continued on p.4

того, що було в Західній Україні. Друга зона — прилегла до місць, де ведуться бойові дії. А третя — більш спокійна частина центральної і західної України.

І у кожній зоні ми, як церква, діяли по-різному. У зоні бойових дій одночасно вирішили залишитись на місці, бути зі своїм народом. Ми самі були, а іншим допомагали виїхати. Ми намагались облаштувати бомбосховища, годувати цих людей, одягати і доставляти необхідну допомогу. Але водночас допомагати тим людям, які хочуть рухатись — транспортом, порадами, контактами і так далі. Налагоджували логістику постачання гуманітарних вантажів в ті гарячі точки.

У прилеглий до гарячих точок зоні ми творили логістичні центри і центри допомоги біженцям, які є в дорозі. Наприклад, в перші тижні єдиною дорогою життя, якою користувались мільйони із сходу на захід, був шлях з Умані на Вінницю і далі на Хмельницький (тому що траса Київ-Житомир була закрита). Ця траса не була пристосована для одночасного руху такої кількості людей. Потрапити з Умані до Хмельницького чи Львова можна було мінімум за 27 годин. Ви собі уявіть ту масу людей, які всі ці доби є в дорозі. І ми тоді намагались допомогти заправити авто, нагодувати тих людей, їх зігріти, одягнути. Коли хтось бажав, ми створювали можливість для них переночувати. А з іншого боку ми робили все можливе, щоб рухались інші вантажівки із заходу на схід. Були обставини, коли водії часом не мали великої відваги рухатись далі на схід — доїжджали до півдня Київської області чи до Житомирської області, чи до Вінницької. І там тоді треба було розвантажити цей великий вантаж на менші бусики і польовими дорогами скерувати туди, де найбільш потрібно. Це була величезна праця. Але такі логістичні центри у нас запрацювали. Я відвідував їх, я просто був вражений винахідливістю наших священників і також великою активністю волонтерів. Без волонтерів і спонтанної відповіді людей різних церков, які долучились до місці нашої церкви, це все зробити було би складно. І третя зона — більш спокійна Західна Україна, яка приймала біженців. Треба було їх десь розмістити, знайти дах над головою, забезпечити умови, зокрема для жінок та дітей.

У всіх тих трьох зонах наша церква швидко перелаштувалась. Ми змушені були перейти на справді воєнні рейки нашої діяльності.

— Яка ситуація із громадами УГКЦ на тимчасово окупованих територіях? Як себе із ними поведуть окупанти?

— Я цього вам не хочу сказати і не можу задля безпеки тих людей. Але я скажу, що ми намагаємось підтримувати контакти з усіма священниками. Богу дякувати, всі живі. Ми шукаємо спосіб, як їм допомагати. Ніхто не покинув свого місця служіння.

Я справді горджуся нашими отцями у Херсоні. Славна Чорнобаївка — це 7 км від їхнього монастиря. Я справді горджуся нашими отцями в Мелітополі і інших тих містах, які попали на півдні України в окупацію. Так, їх кличуть на розмови, так, їх відвідують і так далі. Але вони продовжують служити, годувати людей, бути там для людей чи не єдиною опорою і орієнтиром у тих складних часах.

продовження на с. 8

Окремий мій біль — Маріуполь.

created logistics centers and refugee assistance centers that are on the road.

For example, in the first weeks, the only free corridor enjoyed by millions to go from east to west was from Uman to Vinnytsia and then to Khmelnytsky (because the Kyiv-Zhytomyr highway was closed). This route was not adapted for the simultaneous movement of so many people.

It took at least 27 hours to get from Uman to Khmelnytsky or Lviv. Imagine the mass of people who are on the road all these days! And then we tried to help refuel the cars, feed those people, keep them warm and clothed. When someone asked, we created an opportunity for them to spend the night.

On the other hand, we did our best to move other trucks from west to east. Sometimes drivers did not have the courage to move further east - they reached the regions south of Kyiv or Zhytomyr or Vinnytsia. And then it was necessary to reload goods from the big trucks into smaller cars and to direct them along field roads to where they were most needed.

It was a huge job. But such logistics centers have worked for us. I visited them and was impressed by the ingenuity of our priests and volunteers. Without the volunteers, and the spontaneous response of people from different churches who have joined the mission of our Church, it would have been difficult to do all this. The third zone is the calmer one of Western Ukraine, which has received refugees. It was necessary to place them somewhere, find a roof over their heads, provide them with the means of life, in particular for women and children.

In all three areas, our Church rapidly reorganized and strove for the most efficient approach.

- What is the situation with UGCC communities in the temporarily occupied territories? How do the occupiers treat them?

I'd better not tell you for the sake of those people's safety. But I will say that we try to keep in touch with all the priests. Thank God, everyone is alive. We are looking for ways to help them. No one left their place of service.

I am really proud of our fathers in Kherson. The famous Chornobaivka is seven kilometers from their monastery. I am proud of our fathers in Melitopol and other cities that came under occupation in the south of Ukraine. Yes, they are invited [to the occupying militia] for "conversations", yes, they are "visited" and so on. But they continue to serve, to feed the people, to be there for the people, almost the only support and anchor for them in these difficult times.

I am particularly pained over Mariupol. One of our priests in Mariupol was one of the last to leave in the humanitarian corridor. And last week our house of Caritas in Mariupol was shot from a tank, and two people died. In other words, Caritas Ukraine, as a church aid structure, worked there to the last, even in such extreme conditions. Right now, we don't have the latest information. That outpost of the Church's humanitarian ministry is probably still paralyzed. But we do our best.

As for the territories that were occupied, but have already been cleared, I will mention only two centres.

One is Chernihiv, where our Redemptorist fathers and priests lived constantly under bombing raids with our people. Thank God that everyone is safe and sound. After all, Chernihiv was under tactical occupation. There were times when we could not contact them because there was no electricity, no light nor heat. But they heroically survived.

However, a particularly striking

Continued on page 8

8-ГО ТРАВНЯ 2022
НЕДІЛЮ МИРОНОСИЦЬ
МАРКА 15:43-16:8

MAY 8, 2022
SUNDAY OF THE MYRRH-BEARING WOMAN
MARK 15:43-16:8

МОГИЛА ПОРОЖНЯ!

Ісуса розп'яли в п'ятницю. Коли він помер, його тіло потрібно було поховати. Йосип з Ариматеї запитав, чи може він поховати Ісуса. Понтій Пилат сказав: «Так». Йосип приніс тканину, щоб нести Ісуса. Тканина називається плащаниця. Він відвів Ісуса на скелястий схил і поклав його тіло в печеру в скелях. Потім він прикотив великий камінь, щоб закрити печеру. Марія Магдалина була присутня і дивилася на це.

Пізніше Марія Магдалина та дві інші жінки прийшли до гробниці з пахощами, щоб помазати тіло Ісуса. Вони прийшли, коли сходило сонце. Їм було цікаво, як їм потрапити в гробницю, адже великий камінь був дуже важким. Коли вони підійшли до могили, сказали: «Дивіться, каменю немає, ми можемо увійти!»

Всередині вони побачили молодого чоловіка, одягненого в білий одяг. Вони були вражені. Він сказав: «Не дивуйтеся. Ви хочете побачити розп'ятого Ісуса? Він не тут. Він воскрес! Ідіть і скажіть його учням і Петру, щоб вони зустрілися з ним у Галілеї».

Вони побігли з гробу, жінки були дуже вражені. Нікому нічого не сказали, бо боялися.

ЩО ТИ ДУМАЄШ?

1. Йосип попросив зняти тіло Ісуса з хреста, щоб поховати його. Куди він подівся з тілом?
2. Чим він закрити отвір печери?
3. Скільки жінок прийшло помазати тіло? Що вони принесли?
4. Чому вони здивувалися, коли підійшли до печери?
5. Чи був Ісус у печері?
6. Їхній друг, Ісус, щойно був розп'ятий. Тепер його немає в могилі. Що б ви відчували, якби були однією з жінок?

THE TOMB IS EMPTY!

Jesus was crucified on a Friday. When he had died, his body needed to be buried. Joseph of Arimathea asked if he could bury Jesus. Pontius Pilate said, "Yes." Joseph brought a cloth to carry Jesus. It is called a shroud. He took Jesus to a rocky hillside and put his body in a cave in the rocks. Then he rolled a big rock to close the cave. Mary Magdalene watched.

Later, Mary Magdalene and two other women came to the tomb with spices to anoint the body of Jesus. They came

as the sun was rising. They wondered how they would get in the tomb, since the big rock was very heavy to move. When they got to the tomb, they said, "Look, the rock is gone, we can go in!"

Inside, they saw a young man dressed in a white robe. They were amazed. He said, "Don't be amazed. You want to see Jesus who was crucified. He is not here. He has risen! Go and tell his disciples and Peter to meet him in Galilee."

They fled from the tomb, they were shaking, and so amazed. They didn't say anything to anyone, because they were afraid.

WHAT DO YOU THINK?

1. Joseph asked to take Jesus' body from the cross to bury it.

Where did he go with the

body?

2. What did he use to close the opening of the cave?
3. How many women came to anoint the body? What did they bring?
4. Why were they surprised when they came near the cave?
5. Was Jesus in the cave?
6. Their friend, Jesus, had just been crucified. Now he is not in the tomb. What would you feel if you were one of the women?

15-го ТРАВНЯ ЛІТУРГІЯ ОБ 11:30 буде служитися для дітей, що приступають до Урочистого св. Причастя, і їхніх батьків. Маємо прохання до наших парафіян, які не дотичні до цих святкувань, прийти на Літургії о 8 та 9:30 год., аби першопричасники та їхні родини могли відсвяткувати цю подію. Наперед дякуємо за

MAY 15th AT THE 11:30 LITURGY is devoted to the Solemn Holy Communicants. We ask that parishioners who are not participating in this ceremony please attend the 8am or the 9:30am Liturgies, so that the communicants and their families can celebrate together. Thank you for your understanding.

МОЛЕБЕНЬ ДО ПРЕСВЯТОЇ БОГОПОДИЦІ

Продовж місяця травня ми будемо молитися молебень до Пресвятої Богоподиці щодня и ввечері о 6:30. Молебень — це служба заступництва або благання. Молебень до Пресвятої Богоподиці базована на богослужінні утрени, що служиться в дні святах, яка доповнюється читанням Євангелія. У цей важкий воєний час для нашої рідної України, ми просимо Богородицю, щоб вона захистила український народ під своїм покровом, та молимося за Її заступництво на шляху до миру і перемоги.

MOLEBEN TO THE MOTHER OF GOD

Throughout the month of May we will be praying the Moleben to the Mother of God every weekday evening at 6:30 PM. A moleben is a service of intercession or supplication. The Moleben to the Mother of God is based on the service of matins, as served on a feast day, complete with a Gospel reading. During this difficult time of war in Ukraine, we ask for the Mother of God to put the Ukrainian nation under her protection as we pray for her intercession for a path of peace and victory.

Допомога для новоприбулих українців

В Суботу 14 Травня 2022

О 9:00 ранку -на Вас чекатиме шкільний автобус на парковці церкви Свято Йосифа Обручника
адрес: 5000 North Cumberland Ave Chicago, Illinois 60656.
Який забере ,відвезе в центр допомоги для українців - забере назад цер. паркінгу.

Центр:
Support Ukrainian in Chicagoland
1127 Milwaukee ave
Riverwoods ,IL 60015
Год .субботу 10-1 pm (10:00-13:00)

Ви зможете взяти безкоштовно речі (нові і вживані в хорошому стані) предмети гігієни , одяг дорослий , дитячий , взуття, посуд, постільну білизну , дит.іграшки , дит. візочки)

Щоб подати заявку і зарезервувати місце в автобусі для себе чи вашої сімї
Просимо завітати чи задзвонити в церковну канцелярію і залишити заявку(ФІО, тел і к-сть членів сімї)

Тел. (773) 625-4805
Понеділок/Четвер-зачинено
Вівторок:9:30-18:00
Середа: 9:30 – 14:00
П'ятниця: 9:30 -18:00
Субота: 9:00 -13:00
Неділя : 9:00-13:00

12 ТРАВНЯ 2022, О 7PM, В ЦЕПКОВНІ ЗАЛІ, СВ. ЙОСИПА. в місті Chicago, за адресою: 5000 N Cumberland Ave, Відбудеться зустріч з професіоналом та експертом по питаннях здоров'я та харчування Наталією Красій - з людиною яка має: *понад 18 років вчить людей бути здоровими,більш ніж у 30 країнах; *закінчила Міжнародну Академію Здоров'я Ольги Бутакової; *дає глибокі знання щодо здоров'ю та відновлення ресурсів організму; * поділиться практичними порадами та інструментами, які можна використовувати для себе та своїх близьких на протязі усього життя
Отож, чекаємо Вас!

CANDLES FOR MAY 2022

Memorial Candles

* In loving memory of Bohdan Durbak, Wasyl & Luba Palahniuk

* Available

Perpetual Oil Lamp

* In loving memory of Nathaniel & Dorothy Zabiaka (*Eleanor Goeters*)

Lady of Hoshiw Shrine

* In loving memory of Dackiw, Crowhurst, Barnas & Zubrycky Families (*L Zubrycky*)

* Available

Mother of God Shrine

* In loving memory вуюнка Lyubomyra Rudakewicz (*Viktor & Maria*)

* Available

Iconostas Icon Vigil

Christ the Teacher

* In loving memory of тато Mykhailo (*Viktor & Maria*)

* That fathers raise up righteous sons and holy daughters

Mother of God

* In loving memory of сестра Lyudmyla (*Viktor & Maria*)

* Available

St. Joseph the Betrothed

* In loving memory of дядко Stanislav (*Viktor & Maria*)

* In loving memory of Walter F. and Wayne Szulkowski

St. Nicholas the Wonderworker

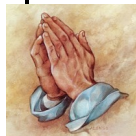
* Available

* Available

Our Lady of Protection

* In loving memory of Mae Kuzma, Barbara Gawaluch, Xenia Kuzma (*George & Diane*)

* For the health of all family members (*Viktor & Maria Pritchewski*)

KEEP IN YOUR PRAYERS: Olga Kozak, Ed Coleman, Riley Nolan, Johanna Riznyk, Laura, Lucille Maryniw, Sean Patterson, Maria Lojuk, Anna Hajduk, Mark Lawrin, Marta Stadnyk, Reed Meersman, Irena & John Skrypnyk, Mary Papinko, Max & Valentina Laurtaire, James Styokes, Spirit of St Joseph, Fr. Michael Bliszczyk, Michael & Debbie Cerkowniak; wounded soldiers, our clergy; the refugees of Ukraine, Soldiers, orphans of Ukraine; the soldiers who have fallen fighting for the freedom of Ukraine; and sick and shut-ins of the parish

INTENTIONS

**SUNDAY, MAY 8TH - SUN OF THE PARALYTIC; APOSTLE & EVANGELIST JOHN THE THEOLOGIAN (G)
SUN OF THE MYRRH-BEARING WOMEN; APOSTLE & EVANGELIST MARK (J)**

MOTHER'S DAY

8:00 AM - Pray for the Seniors of the Parish; For the health of our community "Nasha vsyudy", Roman, Hanna, Andrij, Ihor

9:30 AM - For the sick and shut - ins of the parish

11:30 AM - For the youth of the parish; For health & blessings for Ruslan

MONDAY, MAY 9TH - TRANSFER OF RELICS OF ST NICHOLAS FROM MYRA TO BARI (G)

HIEROMARTYR BASIL OF ANASIA (J)

9:00 AM - Health: Bohdan, Taras, Solomyka, Vitalyk, Tanya, Mark, Mykyta, Lyubchyk, Melania, Makar

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

TUESDAY, MAY 10TH - APOSTLE SIMON THE ZEALOT (G)

HIEROMARTYR SIMEON (J)

9:00 AM - In memory: For the Ukrainian souls buried in mass graves

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

WEDNESDAY, MAY 11TH - CYRIL & METHODIUS TEACHERS OF THE SLAVS (MID-PENTECOST) (G)

APOSTLES JASON & SOSPATER (J)

9:00 AM - Pray for all the volunteers in Ukraine

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

THURSDAY, MAY 12TH - HIER. EPIPHANIUS OF CYPRUS; GERMANUS OF CONSTANTINOPLE (G)

9 MARTYRS AT CYZICUS (J)

9:00 AM - In memory: +Luba Palahniuk (*Family*)

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

FRIDAY, MAY 13TH - MARTYR GLYCERIA (G)

APOSTLE JAMES, BROTHER OF ST JOHN THE THEOLOGIAN (J)

9:00 AM - Pray for the wounded and suffering in Ukraine

6:30 PM - Moleben to the Mother of God

SATURDAY, MAY 14TH - MARTYR ISIDORE (G)

PROPHET JEREMIAH (J)

9:00 AM - In memory: +Bohdan Adamko, +Bohdan, +Natalka, +Mykola, +Natalie, +Oksana, +Ivan, +Ihor, + Tamara, +Taisiia, +Ivan, +Pida, +Yura, +Stepan, +Ira, +o.Bohdan, +Yevstahii, +Viktorii, +Bogdan,

5:00 PM - VESPERS

SUNDAY, MAY 15TH - SUN OF THE SAMARITAN WOMAN; VEN. PACHOMIUS THE GREAT (G)

SUN OF THE PARALYTIC; HIEROMARTYR ATHANASIUS THE GREAT (J)

8:00 AM - Pray for the Seniors of the Parish; For the health of our community "Nasha vsyudy", Roman, Hanna, Andrij, Ihor

9:30 AM - For the sick and shut - ins of the parish

11:30 LITURGY is devoted to the Solemn Holy Communicants. We ask that parishioners who are not participating in this ceremony please attend the 8am or the 9:30am Liturgies

11:30 AM - For the First Confession and Solemn Holy Communicants

продовження із стор 4 Наш священник у Маріуполі одним із останніх виїхав під час цього гуманітарного коридору. А минулого тижня з танку розстріляли наш будинок Карітасу в Маріуполі, і загинуло там дві люди. Тобто Карітас України, як церковна структура допомоги, навіть в таких екстремальних умовах працювала там до останнього. Ми зараз не маємо до кінця відомостей. Правдоподібно, що той форпост гуманітарного служіння церкви поки що є паралізований. Але робимо все можливе. Коли мова йде про ті території, які були окуповані, але вже сьогодні зачищені, я вам тільки згадаю лише два осередки. Чернігів, де наші отці-редемптористи і священники справді жили весь час під бомбами з нашими людьми. Богу дякувати, що всі цілі і здорові. Бо Чернігів був в тактичній окупації. Були моменти, що ми не могли до них додзвонитися, бо там не було ані світла, ані тепла. Але вони героїськи відбули цей час.

Але особливо символічний випадок — наш священник в Славутичі з його дружиною. Я так за нього переживав, я так за нього молився! Був такий момент, що він зумів пробитися із Славутича з нашими військовими до Києва для того, щоби взяти гуманітарну допомогу. Я з ним бачився тут, в Патріаршому соборі. Він сказав, що, на жаль, тепер не може швидко повернутися, бо зайшли російські танки і дорога, якою виїжджав, тепер закрита. З ним був офіцер високого рангу, якому я сказав: «Пане офіцере, збережіть мені того священника. Бо все буде — танки, будинки — але такого хлопця я вже більше мати не буду». І, ви знаєте, вони потім повернулися і пробилися до того оточеного міста. Його вагітна дружина переживала початки окупації, а потім народжувала третю дитину в темному холодному пологовому будинку при свічках. Це взагалі, знаєте, як якийсь пасхальне таїнство. Був такий момент, що російські війська все ж таки увійшли в Славутич. Я негайно до нього телефоную і питаю: «Що ти робиш?». Він каже: «Я стою з людьми, з хрестом перед російським танком». Ви собі уявіть! Сльози на очі навертаються. І Славутич вистояв.

— **Знуцання, які здійснює Росія над українцями, у багатьох викликають ненависть і жагу помсти. І від такої реакції не застраховані християни, яких церква вчить, що це гріх. Чи взагалі нормально мати в цей час подібні відчуття?**

— Я в тих обставинах пережив певну еволюцію у власних поглядах. Колись, коли я був викладачем морального богослов'я, і коли я витав у світі побожних і гарних ідей, я деякі речі оцінював по-іншому. Бо є певні принципи, певні істини, які є вічні і які не можна заперечити. Немає жодних обставин, які би могли скасувати Божу заповідь «не убий».

Але коли я сам пережив весь той досвід війни, сам побачив, як бомбили наш Київ, а потім відвідав всі інші речі [звільнені з-під окупації міста та села], я дещо передумав. Можливо, в таких обставинах ми краще пізнаємо не так ідеї якісь, але живу людину. До речі, Папа Франциск казав, що людина є важливішою за ідеї. Це один з його постулатів, який мені теж десь поміг бути сміливим в тих обставинах. Я скажу таку річ: реакція людини на такі обставини очевидно викликає емоцію гніву. Не можна стримати своїх емоцій, коли ти бачиш в ямі молодого хлопця із простреленою потилицею. Ну як, як? Хіба треба мати кам'яне серце, щоб по-іншому зреагувати на цей злочин.

Але я думаю, що ми, як християни, маємо особливе завдання (і це, до речі, одне із правил християнської аскетички): це природне почуття гніву при допомозі божої сили і

молитви ми повинні перемінити в мужність. Мужність — це окрема чеснота, яка бере як природний матеріал нашу гнівливу реакцію і перетворює її. Мужність полягає не в тому, що ти будеш одразу когось ненавидіти і бити. Мужній — це той, хто вміє перемагати, хто вміє витримати. І я так молюся, в моєму особистому випадку, щоб в цій нашій вірі, бачачи ці злочини, ми з такого чисто людського гніву доросли до праведного гніву. Гніву, який нам буде постійно турбувати сумління, що ми не маємо права забути, не маємо права мовчати, не маємо права сидіти, склавши руки жодної хвилини. Ми повинні бути мужніми, витривалими і рухатися до перемоги. І я хочу то всім нам побажати. ♦

Cont from page 4 case is that of our priest in Slavutych and his wife. I was so worried about him, I was praying for him so! There was a moment when he managed to break

through from Slavutych with our military to Kyiv in order to get humanitarian aid. I saw him here, in the Patriarchal Cathedral.

He said that, unfortunately, he was no longer able to return quickly, because Russian tanks had closed the road on which he had come. He was accompanied by a high-ranking officer, to whom I said, "Officer, save me that priest. Because we'll always replace tanks and houses, but I can never replace a guy like that." And they then somehow returned, and made their way into the besieged city. His pregnant wife had remained, experienced the beginning of the occupation, and then gave birth to their third child in a dark, cold maternity hospital by candlelight. It was like some kind of a Paschal mystery. There was a moment when Russian troops were still entering Slavutych. I immediately called him and asked, "What are you doing?" And he said: "I'm standing with the people, holding a cross in front of a Russian tank." Imagine! Tears welled up in my eyes. And Slavutych persevered.

- **Russia's cruel treatment of Ukrainians arouses hatred and a thirst for revenge in many. And Christians, whom the Church teaches that this is a sin, are not immune to such a reaction. Is it normal to have such feelings at this time?**

- In these circumstances, I've experienced a certain evolution in my own views. Once, when I was a teacher of moral theology and lived in a world of pious and good ideas, I judged some things differently. Certain principles and truths are eternal and cannot be denied. There are no circumstances that can overturn God's commandment, "Thou shalt not kill."

However, when I saw how our Kyiv was bombed, and then visited all the other cities and villages liberated from the occupation, it gave me pause. This was more about the lives of real persons, than of ideas. Pope Francis stated that man is more important than ideas, and his statement gave me courage. I will say this: a person's reaction to the circumstances of war can obviously be one of anger.

However, I think that we Christians have a special task (and this, by the way, is one of the rules of Christian asceticism): to turn this natural feeling of anger into courage through God's power and prayer. Courage is a virtue that takes the raw material of our anger and transforms it. And I pray fervently that in this faith of ours, seeing these crimes, we will grow from raw human anger to righteous wrath, which will constantly disturb our conscience, not allowing us to forget, giving us no right to remain silent, no right to ever sit back passively for a moment.

We must be courageous, resilient and move towards victory. And I wish this for all of us. ♦